

на едно име, поради което получава атрибутивен характер и е еднакъвъ по значение съ атрибутивния родителенъ (родителенъ притежателенъ вж. § 123.). Този дателенъ първоначално правилно се употрѣблявалъ въ зависимостъ отъ глаголи, които значили стремѣ се, наклоненъ съмъ къмъ нѣщо и пр., а сетнѣ се размножило употрѣбението му, като все повече и повече се отдѣлялъ отъ глагола и се отнасялъ къмъ името, съ което, ако и подчиненъ на глагола, стоялъ въ стопанско отношение, изразявано първоначално чрѣзъ прилагателно и родителенъ пад. (вж. § 123.). Така нпр. изреч. **пондѣмъ къси мѣстоу вашемоу събороу** съдържа два дателни пад., отъ които първиятъ **мѣстоу** е обикновенъ дателенъ обектъ, който показва цѣль на глаголната дѣйствиe (движение), а вториятъ показва принадлежностъ (на въпросъ чий? чие?), но първоначално е билъ зависимъ все отъ сѣщия глаголъ, който се протѣга и върху второто съществително: (**пондѣмъ**) **вашемоу собороу**.

Сжщо тѣй въ изреч. **томоу азъ жръж жрътвѣ хвалѣ**, винителниятъ обектъ **жрътвѣ** направо зависи отъ глагола (подпъленъ обектъ на въпросъ **уѣто?**), а дателниятъ обектъ изказва по-далечната цѣль на дѣйствието (на въпросъ **уѣсомоу?**), но сжщеврѣменно и стопанствено отношение спрѣмо името **жрътвѣ**. Сжщо така: **трѣвѣ богоу Аполонуу** творимъ дньсь; **паоуѣжъ кы унстн бога, творыца небоу и земли и морю и късьмъ, нже сжтъ къ нѣхъ; по обычаю нмъ бѣаше творити съборъ нсаурьскоуѣмоу градоу; приде на пагоуѣжъ кръстниѣномъ; къждо прѣкланѣмъ сѣ цѣловаше коленѣ праведноуѣмоу; господа же селоу томоу сѣлнинѣн бѣаше (покрай: видѣвъши же господынѣн села того вѣрова господоу); да прѣстанетъ коумнрослоуѣженнѣ неуѣстникымъ и придеѣ благодѣтъ Христосока; уѣто ѣстъ нмѣ богоу вашемоу? оуслыша же мати праведноуѣмоу и рада быстъ; Исоусъ стоѣ насъ радн, да ставитъ зѣлоу теуѣннѣ; поѣмъ отѣца отроковицн; храмъ мон храмъ молитвѣ нареуѣтъ сѣ; о уоудо, како робѣ грѣхоу робы творитъ, нже сжтъ правдѣ дѣлѣтелѣ; онъ же оуслышѣтъ гласъ плауѣу, въскоуи къ двѣрымъ; и къзвѣщѣ о тебѣ къ цѣсароу и старѣшниньскоуѣмоу саноу ти бѣджъ ходѣтан; о коуѣзнн, болащннмъ врахоу, вѣрѣ правителю, сѣмрѣтн сѣпостѣ, днѣволоу сѣперннѣ, сѣпасеннѣу въуало! презкитеръ сѣборнѣн црѣкѣвн; въськомоу благо дауѣе! къ праздниѣкъ пасѣ; о крамольннѣу божин и враже истинѣ!**

2. Особено се употрѣбѣва дателенъ притежателенъ при мѣстоименията, нпр. **они же видѣвъ старость ѣмоу рѣша; да разнѣжтъ сѣ врази ѣго и бѣжатъ отъ лица ѣмоу; положиша ѣго къ коуѣезѣ, нжде бѣаста и мати ѣмоу и блаженѣмъ, нареуѣнамъ жена ѣмоу**